

EGY IGEN ERŐS KŐ SZÍVBELI KÍVÁNSÁGA

Péntek késő délután volt. Az ember testét behozták és ráfektették egy sziklalapra, ami a barlangomban volt. A barlangot sírnak vájták ki, engem kivéstek a sziklából és ajtónak formáltak meg az üreg szájához. A barlangnak dőlve támaszkodtam. Eddig még senkit sem fogadtam... Józsefé, a gazdag arimátiai férfi volt a sírom. Nem ő, sem a hozzátartozója nem halt meg, pedig nekik készült a sír. Erre az eshetőségre ő sem számított! A sírba Jézus testét hozta, akit Pilátustól kért el, miután az meghalt. Lelkesen vártam már az emberem! Mert értelmem úgy van, ha van, akit őrzök! Jézust, Isten Fiát fogom őrizni! (egy igen erős kő sokmindent tud!)

József Nikodémussal behozta a halott ember testét. A vére itt-ott lassan szivárgott még belőle, főként a hátán, de teste nagy részét befedte a száradt, rozsdabarna vére. A golycs, amibe be volt göngyölve, kímélet nélkül megmutatta, hogy ezt az ember kíméletlenül megkínózták. Szívtájékán szúrt seb, kezein és lábain roncolt, ütött heg, a szögek éles nyoma. Ezt az embert keresztre feszítették! Az a sok-sok hosszan és mélyen szétnyílt hús a hátán... Korbács ütéseinek a nyoma. Ember hogyan tehette ezt?! (egy igen erős kő sokmindent nem ért!)

Józsefék gyengéden ráfektették a meggyötört testet a ravatali sziklára. Hiába a golycs... Ránézett a véres arcra és sírni kezdett. Fájt az a kínzás, a véres látvány, az, amit az ártatlan Jézussal tettek. Eszébe jutottak szavai, amit hallott az Atyjáról, Istenről, az igazságról, az emberekről, a szeretetről. Eszébe jutottak Jézus tettei, amit bátran tett, nem félve a világtól. Józsefnek Ő reménye volt. És most itt fekszik megölten, vérében ázva.

József a nagytanács tagja volt, aki hallott Isten országáról és inkább azt várta. Jézustól halott róla, mert titokban hallgatta a tanítását. Sőt! A tanítványa lett. Mindezt titokban tette, mert félt még kiállni Jézus mellett. A nagytanács döntésével nem értett egyet, mint Nikodémus sem, aki szintén szerette Jézus szavait. De mit tehettek... Te-

metni tudták csak... De azt megtették. A temetésen ott volt még magdalai Mária és egy másik Mária.

Jézusról leszedték a véres golycsot és a testét alaposan áttörölték aloéval, mirhával, különböző olajokkal, végezetül illatos fűszerekkel kenték át. Kezeit összekulcsolták a mellkasán, hogy rendben legyen. Szemeire József rátette erős, meleg kezét, hogy a semmibe révült, üres tekintetet végleg lezárja. Tiszta golycsot vett elő és illendően begöngyölték a holtat, mintha visszavehetnének valamit abból a gyalázatból, amit a katonák tettek vele, amikor elszedték a ruháit. Szomorú, néma csendben álltak mellette. Már szombat volt. Mielőtt elmentek, még visszaneztek Jézusra és reményvesztett gondolataikat elnyomva felém fordultak. A férfiak kezükkel erősen nekem veselkedtek, és a barlang bejáratát lezárták velem. (egy igen erős kő ezért él!)

Néhány óra elmúltával kettő katona jött hozzám, elgöngyöltek és benéztek a sírba, majd átkötöztek vastag kötelekkel, aminek végeit a sziklához rögzítették és rám pecsétet tettek. Lepecsételtek! Leültek velem szemben. Engem figyeltek! Vagy a mögöttem fekvőt?! De hiszen Jézus halott! Bár volt egy nagyon furcsa ígérete. Az, hogy halála után a harmadik napra feltámad. És, hát feltámasztott már pár embert eddig, amit a földön más még soha nem tett... Mert azt mondta, hogy neki Isten az Atyja. Akinek Isten az Atyja, annak a halál nem árt! Esetleg féltek, hogy a tanítványok titokban ellopják Jézus testét, hogy azt hazudhassák majd, hogy feltámadt? Vagy ők akartak hazudni, - ha esetleg Jézus mégis feltámad, - hogy a tanítványok vitték el az éj leple alatt? (egy igen erős kő nem ismeri ki az embert.)

Kint a vigyázó örök, bent a halott Jézus - kettejük között a mindent látó kő, hiszen egyik oldalam kint, a másik bent. Amíg kint az örök beszélgettek, addig bent a sírban mozgolódás támadt! Ilyent még nem láttam!

(folytatás a következő oldalon)

JÉZUS FELTÁMADT! JÉZUS BIZONY, HOGY FELTÁMADT!

A halott Jézus mozogni kezdett, felállt! Életre kelt! Teste olyan lett, mintha most született volna meg. De nem! Kezein ott a szögek ütötte heg, mellkasán forradás! Jézus feltámadt! Bizony, hogy feltámadt! És hipp-hopp! Most eltűnt a szemeim elől! Hova lett?! Csak a gondosan összehajtogatott gyolcs a ravatalon... Azt hagyta itt.

Vasárnap kora hajnal volt, békés, csillagokkal teli égbolt. De a következő pillanatban a sziklák megremegtek fellettem, a föld rengett alattam! A mennyből villámgyelesen felém szállt egy fénylő, hófehér ruhás angyal!!! Erélyesen megragadott és elhengerített az őrhelyemről! A kötél, a pecsét elszakadt! Halálra rémültem! Kőszívem majdnem kiszakadt a belsőmből, mert ijedtében beleakadt egy kőbordámba! Az Úr angyala nyugodtan leült rám. (egy igen erős kő angyali szék is lehet!)

Kint az örök és a két Mária is halálra rémültek, akik kenetet hoztak még Jézus testére. Az Úr angyala az örökkel mit sem törődve az asszonyokhoz fordult: „Ti ne féljete!

Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincs itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek nézzétek meg a helyet, ahol feküdt. És menjete gyorsan, mondjátok meg tanítványainak, hogy feltámadt a halálból, és íme, elöttetek megy Galileába, ott majd meglátjátok.” Mindez így történt. Kőkorom óta. De nagyon félek... Mert Jézus azt is mondta, hogy nem marad itt kő kövön, amit le nem rombolnának, és amit Jézus mond, az mind igaz. Nekem nemsokára végleg végem lesz! (egy igen erős kő így hal meg!)

De te nem kőszívű kedves testvérem! Vigyázz a hússzívedre, mert bizony az is lehet kőkemény! Ápold, tisztítsd, véd! Mindig tartsd puhán! Mert azzal mutathatod meg a világnak a feltámadt élő Jézust! Azzal, ha Istent szereted. Akkor szeretni fogod a testvéredet, a felebarátod. Sőt! Az ellenségedet is. Megmentő szíved lesz. Akkor a világ látni fogja rajtatok keresztül Jézust. Amíg el nem jön újra. És akkor kő kövön nem maradok.

(egy igen erős, erősen megtört kő.)

„Senki sem jöhet énhozzám, ha az Atya, aki elküldött engem, nem vonzza őt, én pedig feltámasztom majd az utolsó napon.” János 6,44

IMAGONDOLATOK

„Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem. Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra, hogy ismét visszavegyem: ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól.” János 10,17-18

„Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló hitetek is.” 1Kor 15,14

Krisztus Feltámadt! Valóban Feltámadt! Húsvéti köszöntés, húsvéti köszönés gyülekezeteinkben az ünnep alkalmából. A Feltámadás a kereszténység legnagyobb ünnepe. Az ünnep ajándéka: Jézus Krisztus engedelmessége és szeretete az Atya és az emberek felé. Az Áhítat a következő héten elénk hozza, hogy a feltámadás igazolja a hitet, benne az evangélium lényegét és a feltámadás a reménység alapja. **„Ne féljete! A názáreti Jézust keressetek, akit megfeszítettek? Feltámadt nincsen itt. Ez az a**

hely, ahová őt tették.” Máté 16,6 Az üres sír azt jelzi, hogy beteljesedett a korábbi előremutatás, amit Jézus többször is mondott tanítványinak. A feltámadás után a tanítványok nagyon hitetlenkedők, hitet vesztek voltak. Krisztus a küldetését beteljesítette élete feláldozása által. Meghalt a világ bűneiért, ezáltal nekünk is életünk lehet, és reménységünk az örök életre. Legyünk ennek az örömhírnek továbbadói, hiteles képviselői. Legyen a mi hitünk, előremutató, környezetünk felé segítő szolgálat Jézus Krisztus megismeréséhez.

Imaáhitat: Adjunk hálát, Jézusnak, mert isteni küldetését maradéktalanul megvalósította. Esedezünk, hogy számunkra se legyen hiábavaló az igehirdetés és a hit! Imádkozzunk a hiányzó lelkipásztorért, engedelmességért és bölcsességért! Imádkozzunk betegeinkért, a nehézségekben lévőkért! Éljük át ismét a feltámadás erejét!

Bondor Jenő